Predikan Domssöndagen 2017

Goda och dåliga fiskar

Domssöndagen är en söndag av blandade känslor. För somliga av oss är den en dag av glädje; vi väntar på den nya himmelen och den nya jorden som ska komma när Jesus återvänder från sin plats på Guds högra sida. Då ska vi glädja oss åt att möta honom som vi har trott på och levat med. Då ska allt ont försvinna och världen förvandlas; Gud ska lägga allt under sig och allt ska bli gott och bra igen, som det var i Skapelsens morgon.Profeternas visioner ska bli verklighet och jorden ska bli till ett nytt grönskande Edens lustgård, med friskt vatten i floderna och ett vimmel av fisk i hav och sjöar. Hesekiel i dagens GT-text har sina bilder av hur det kommer att bli; hämtade från Israel, och vi känner igen dem hos andra profeter, och inte minst från slutet av Uppenbarelseboken, där samma bilder återkommer. Träden som växer vid livets flod, som bär frukt varje månad och vars träd ska ge läkedom åt folken, finns där till exempel.

Men för andra kommer Jesu återkomst tydligen inte att bli någon glädjens dag alls. Vi har nyss lyssnat till en av Jesu liknelser, och det verkar vara mer än en tillfällighet att den också handlar om fisk. Men nu är det inte vanliga fiskar det handlar om, utan fiskarna som fastnar i nätet är människor.

Vi minns ju att Jesus, när han kallade de fyra fiskarbröderna Petrus, Andreas, Jakob och Johannes, sa till dem: *Följ mig. Jag ska göra er till människofiskare.*

> Då började människofisket. De kristna församlingarna bildades av samma fiskarbröder, och kyrkan växte till.

Budskapet var; tro på Jesus Kristus, Guds Son, som har dött på korset för våra synders skull och uppstått från de döda för att vi ska få leva i evighet. Samma budskap som sedan har förts vidare från generation till generation, genom seklerna och ut över världens alla länder och folk. Och det kristna evangeliet är fortfarande detsamma. Det handlar om att tro på Gud, lyssna till Jesus och leva med Anden, för att använda vår biskop Åkes formulering detta reformationsår 2017, 500 år efter Martins Luthers teser spikades upp på slottskyrkans port i Wittenberg.

Varje ny tid tolkar kristen tro på nytt; somligt blir mera viktigt och annat får vi lyfta på hatten för och gå vidare, som också Luther själv uttryckte det.

Men centrum är alltid Jesus Kristus, Bibelns kärna och stjärna, också det en av Luthers formuleringar.

Men precis som budskapet alltid varit detsamma så har också människor reagerat olika i alla tider.

Det finns ingen tid när alla varit kristna, även om det har verkat så, och det finns heller ingen tid när ingen har varit kristen. I det kristna västerlandet, Sverige inräknat, har de troende kristna blivit färre, på många andra håll i världen har de blivit många fler, inte minst i Afrika söder om Sahara, i Latinamerika och i Asien.

Men överallt och i alla tider har somliga människor tagit emot evangeliet och andra har inte brytt sig, eller varit fientliga mot kristen tro och kristna kyrkor.

Människofisket har fortsatt, men nu menar Jesus att om nu Guds nät bildligt talat har legat utlagt i människohavet genom

seklerna så ska det en gång dras upp på evighetens strand, och då ska det ske en sortering av fiskarna i nätet.

Observera nu att den här bilden inte talar om alla människor. Den handlar bara om dem som fångats i nätet, eller snarare låtit sig bli fångade av evangeliet om Jesus Kristus.

Den handlar alltså om de kristna, om oss. Himmelriket är ju inte något slags fångstnät som kastas ut över intet ont anande människor och fångar in dem mot sin vilja. De som finns i nätet är där av egen fri vilja.

Men nu händer alltså det märkliga att Guds änglar får den delikata uppgiften att sortera de kristna för det är ju oss det handlar om som sagt. En del är dåliga, onda, och en del goda och rättfärdiga. De dåliga går ett hårt öde till mötes. De kastas i den brinnande ugnen, där man skall gråta och skära tänder.

Det här är sannerligen ett magstarkt budskap.

Jesus räknar alltså med att inom den stora kristna kyrkan, finns det både goda och onda.

Men både de goda och onda har ju ändå funnits där, de har delat församlingsgemenskap och gudstjänstliv, kanske varit aktiva medlemmar i sin lokala kyrka, ställt upp som förtroendevalda och varit trogna kyrkobesökare.De kanske till och med har varit präster, diakoner eller haft någon annan anställning i kyrkan.

Ändå står det helt klart när nätet dras upp att inte alla platsar i Guds himmel. För där kan ju inget ont komma in, inga onda människor. Men hur kan de då ha levat i kyrkans liv och ändå inte? Och hur kan vi veta vem som är vem? Vem som är god och vem som är ond?

Varje församling måste ju på det sättet likna Jesu tolv apostlar på skärtorsdagens kväll när han började tala om sitt lidande och på nytt upprepade det han tidigare antytt; *en av er kommer att förråda mig* ! De församlade i nattvardssalen stirrade förskräckta på varandra och så kom frågan från den efter den andra; *Inte är det väl jag Herre?*

Men det är ju ändå så att vi inte kan göra någon sortering här och nu. Vi kan bara ställa frågan till oss själva; *Inte är det väl jag?*

Inte är det väl jag som en gång ska sorteras bort som sekunda, dålig, ond? Som en ful och oätlig fisk!

Men hur kan jag veta, hur kan vi veta om jag/vi är god eller ond, bra eller dåliga kristna?

Handlar det om moral, hur jag har skött mig? Ja delvis, men om det bara skulle handla om moral, hur vi har skött oss så skulle nog inte ens apostlarna kvala in. Strax efter att de hade lovat Jesus evig trohet allihop, flydde de och övergav honom i Getsemane. Judas förrådde honom och Petrus förnekade honom. Tre gånger till och med. Men de fick alla uppleva det Jesus ville lära dem; himmelriket är ett förlåtelsens rike. Jesus gick frivilligt i döden för att vi alla är syndare, att vi alla har misslyckats och kommer att misslyckas många gånger ännu. Men det finns förlåtelse om man nu vill ha den. Judas gick bort och hängde sig. Han trodde inte på Jesu kärlek och hans förlåtelse, medan Petrus återvände till Jesus, och fick förlåtelse.

Det handlar alltså inte om moral. Det handlar om att ständigt komma till Jesus, öppna sig för hans kärlek och förlåtelse, i sin egen kammare, i sitt hjärta och i församlingens gudstjänst.

Nattvarden som vi firar idag är ett av de mest djupgående mötena med Jesus. Här får vi ta emot honom själv, fysiskt påtagligt i bröd och vin. Vi får hans kärlek och förlåtelse så nära det bara går.

I det mötet smälter det onda bort och vi översköljs av förlåtelse, kärlek och nåd. Det behöver vi. Ofta.

Det handlar om ett öppet hjärta för Jesus. Inte om prestationer, inte om rätt lära, inte om en perfekt fasad att visa upp för omgivningen.

Det handlar om förlåtelse. Om att låta sig omformas och påverkas av Guds kärlek.

Och jag tror att det är det som fattas de onda fiskarna. De sitter i nätet men ändå inte. Kroppen var där,kanske också själen, men hjärtat var inte med.

Ja, Herre Jesus, inte är det väl jag?